

II.

Gij waart mijn lichtende Engel, in den nacht
Van wereld-wee, die, als een wâ, me omweefde,
Zóó dicht en zwart, dat daar doorhenen zeefde,
Geen schijn van zon, of maan, of ster.... Ik zag 't

Mysterie naadren, en mijn ziele beefde
Van wondre ontroering bij die vreemde pracht....
Lief, die mij Liefde en Licht en Leven bracht:
Ik dacht mij dood, — toen voelde ik, dat ik leefde!....

O, Licht! — o, Licht, dat in mijn leven straalt!
Ondoofbre zon, die alles overpraalt,
Die 't al vermooit, in eindelooze schijning, —

O, dat mijn ziel zich loutert en zich staalt
In 't Eeuwig Vuur, dat zuivrend neder-daalt!
O, Liefde! Liefde! wees me een ziels-verreining!....

III.

Stil ligt de straat, in killen, witten mist,
En schijnt aan 't einde in 't niet-zijn te verglijden....
't Licht der lantaarns kan nauwlijks licht verspreiden,
Wijl 't flauw geglim in 't wolkig wit verwischt....

Als ik, mijn Lief! behoefde uw teêr geleide,
Dan waart gij daar, nooit heb ik u gemist:
Zooals 'k u dan altijd nabij mij wist,
Zoo weet 'k ook thans u veilig aan mijn zijde.

Wat deert mij duister, deer mij kilte of mist,
Wanneer uwe armen zich beschermend breiden,
Wanneer uw hart mijn zielenooden gist?

O, saam met u, dan is het, of ons beiden
Een eindloos licht beschijnt.... o, Lief, dan is 't,
Of wij als zaalgen door een hemel schrijden....

